

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **P. K.**

oskarżonego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 stycznia 2021 r.

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w R. z dnia 18 sierpnia 2020 r., sygn. akt III Ka (...),

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w R. z dnia 11 czerwca 2019 r., sygn. akt II K

(...) i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania

p o s t a n o w i ł

1. oddalić skargę,

2. obciążyć oskarżonego kosztami sądowymi postępowania w przedmiocie skargi.

UZASADNIENIE

P. K. został oskarżony o to, że w dniu 27 listopada 2015 r. w R., działając z góry powziętym zamiarem i chcąc, aby M. M. otrzymała kredyt gotówkowy w wysokości 10.000,00 zł w (...) Banku S.A., udzielił rady D. L. i M. M., w jaki sposób wypełnić zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach oraz jaką kwotę zarobków miesięcznych wskazać, tak aby uzyskać pożyczkę w żądanej wysokości, a które to zaświadczenie miało istotne znaczenie dla uzyskania wsparcia finansowego, biorąc pod uwagę iż M. M. nie jest zatrudniona u D. L. i nie posiada zdolności kredytowej, tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 11 czerwca 2019 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w R. uniewinnił P. K. od postawionego mu zarzutu.

Orzeczenie to zaskarżył Prokurator Rejonowy w R., w apelacji na niekorzyść oskarżonego podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, co skutkowało wydaniem niesłusznego wyroku uniewinniającego.

Sąd Okręgowy w R., uwzględniając zarzut apelacji, wyrokiem z dnia 18 sierpnia 2020 r., sygn. akt III Ka (...), uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w R. do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego wystąpił ze skargą od kasatoryjnego wyroku Sądu Okręgowego w R., argumentując, że Sąd odwoławczy dopuścił się rażącego naruszenia art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 427 § 2 k.p.k., mającego wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a polegającego na bezzasadnym uchyleniu wyroku Sądu Rejonowego w R. z dnia 11 czerwca 2019 r., na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W pisemnej odpowiedzi na wywiedzioną skargę Prokurator Rejonowy w R. wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią art. 437 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy może uchylić orzeczenie i przekazać je sądowi I instancji do ponownego rozpoznania tylko w jednym z trzech przypadków: zaistnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych, konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości oraz wówczas, gdy wydanie wyroku reformatoryjnego naruszyłoby regułę *ne peius*, wskazaną w art. 454 § 1 k.p.k.

Sens instytucji skargi na wyrok sądu odwoławczego polega na ograniczeniu liczby wyroków kasatoryjnych do tych sytuacji, w których przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi *meriti* jest niezbędne dla realizacji celów postępowania karnego. Zadaniem Sądu Najwyższego, rozpatrującego skargę, zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25.01.2018, sygn. akt I KZP 13/17, jest wyłącznie skontrolowanie, czy zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 k.p.k., albo czy sąd odwoławczy uchylił wyrok mimo braku formalnej przeszkody, określonej w art. 454 k.p.k. do wydania wyroku zmieniającego oraz czy jest konieczne przeprowadzenie w całości przewodu sądowego (art. 437 § 2 *in fine* k.p.k.).

W niniejszej sprawie skarżący zarzucił Sądowi Okręgowemu, że bezpodstawnie uchylił wyrok Sądu Rejonowego, uchybiając tym samym treści art. 437 § 2 k.p.k. Skarżący nie zauważył jednak, iż doszło do ziszczenia trzeciej z ustawowych przesłanek uchylenia wyroku i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, a to w postaci wystąpienia przesłanki z art. 454 § 1 k.p.k. Podstawę tę – czyli niemożność skazania oskarżonego uniewinnionego przez Sąd I instancji - wskazał wprost Sąd Okręgowy w pkt. 3 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (omówienie zarzutu apelacyjnego i powody jego uznania).

Sąd Odwoławczy w całości przychylił się do sformułowanego w apelacji stanowiska prokuratora podnosząc, iż u źródeł błędu w ustaleniach faktycznych popełnionych przez Sąd Rejonowy leżała wadliwa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, uchybiająca wymogom sformułowanym w art. 7 k.p.k. W szczególności Sąd Okręgowy odmiennie ocenił zeznania M. M. i D. L., nie znajdując podstaw do odmowy wiarygodności ich depozycji. W rezultacie nieprawidłowej, zdaniem Sądu odwoławczego, oceny tego dowodu i w zamian dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego, doszło do uniewinnienia sprawcy, który swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k.

Uwzględniając treść art. 454 § 1 k.p.k., a jednocześnie uznając za słuszne zarzuty apelacji, Sąd Okręgowy nie mógł wydać innego orzeczenia niż o charakterze kasatoryjnym, poleciwszy Sądowi I instancji rozpoznać sprawę ponownie. Dokonana przez Sąd odwoławczy ocena stanu faktycznego pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., a jej procesowe implikacje nie naruszają normy wskazanej w art. 437 § 2 k.p.k., co przesądza o niezasadności skargi.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.